

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/95/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111231696
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2012:8111231696.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a z členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Fil'akovského v právnej veci žalobcu 1. Q. A., bytom P., J. XX, 2. L. U., bytom E., S. XX, 3. A. U., bytom P., T. XX a 4. P. T., bytom P., M. XX, všetci zastúpení JUDr. Jánom Tokárom, advokátom, spol. s r.o. Košice, Werferova 1, proti žalovanému: Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Prešov, Kpt. Nálepku 1, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu v 1., 3. a 4.rade proti rozsudku Okresného súdu, č. k. 13C 24/2011-80 zo dňa 07. 05. 2012 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalobu zamietol. Vyslovil, že žalobcovia nemajú právo na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že bolo preukázané, že pôvodnými vlastníkami parcely KN č. 810 boli právni predchodcovia žalobcov - E. U. v 1/2 a U. P. v 1/2. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že časť tejto parcely o výmere 185 m² bola právnym predchodcom žalobcov vyvlastnená. V konaní bolo preukázané, že v čase vyvlastňovacieho konania bola E. U. už mŕtva (zomrela v roku XXXX), pričom vo vyvlastňovacom konaní, ktoré prebiehalo v roku 1982 jej bol ustanovený opatrovník. Konštatoval, že týmto spôsobom došlo k zásahu do práv dedičov E. U., s ktorými nebolo vo vyvlastňovacom konaní jednané a nemohli uplatniť svoje prípadné návrhy a námietky. Vo vzťahu k U. P. neboli preukázané žiadne právne problémy spojené s vyvlastnením nehnuteľnosti. Skutočnosť, že E. U. bola v čase vyvlastňovacieho konania už mŕtva, bolo možno zistiť z úradnej evidencie vedenej štátnymi notármi, a teda spoluvlastnícky podiel 1/2 po E. U. nemohol prejsť platne na Slovenskú republiku vyvlastnením. Konštatoval, že v konaní neboli predložené žiadne dôkazy svedčiace o tom, že vyvlastnenie spoluvlastníckeho podielu 1/2 U. P. bolo neplatné, a preto mal za to, že vyvlastnenie je platné a štát a jeho právni nástupcovia sú dodnes vlastníkami tohto spoluvlastníckeho podielu. Nepriamo z predložených dôkazov, a to z listu JUDr. L. O. vyplynulo, že žalobcovia svoje právo uplatnili aj na Pozemkovom úrade v Prešove, kde si uplatnili nárok na vydanie pozemku. Žalobcovia nepredložili súdu dôkazy, ani neuviedli žiadne tvrdenia, ako sa toto konanie skončilo. Len zo zápisu v katastri nehnuteľnosti možno usudzovať, že žiadatelia neboli úspešní, pretože doposiaľ žalovaný je stále vedený ako vlastník predmetných nehnuteľností. Uzavrel, že spoluvlastnícky podiel, ktorý bol pôvodne vo vlastníctve E. U., podľa názoru súdu, Agropodnik SP Prešov platne nenadobudol vyvlastnením, ale žalovaný ho vydržal. Žalovaný nadobudol vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti zmluvou zo dňa 07. 11. 1991, pričom

zo zmluvy vyplýva, že nikto si na dané pozemky neuplatňuje žiadne nároky. Na základe tejto zmluvy žalobca podiel E. U. nenadobudol, ale stal sa však oprávneným držiteľom a bol aj dobromyseľný pri držbe tohto pozemku. Aj neplatná zmluva totiž je právnym dôvodom, ktorý môže založiť dobromyseľnosť držiteľa. Poukázal, že žalobcovia tvrdia, že dobromyseľnosť žalovaného bola spochybnená listom, ktorý mu doručil JUDr. L. O.. Súd má za to, že len podanie adresované držiteľovi, ktorého obsahom sú právne relevantné skutočnosti týkajúce sa vlastníctva k držanému pozemku, môžu narušiť dobromyseľnosť vlastníka. Je potrebné, aby namietajúca osoba dostatočne špecifikovala na základe čoho sa domáha vlastníckeho práva k držanému pozemku. V danom prípade list JUDr. L. O. tieto podmienky nespĺňa. Týmto listom žalobcovia len žiadajú o uzavretie dohody o vydaní nehnuteľnosti z dôvodu, že pozemok prešiel do držby štátu bez právneho dôvodu. Žiadal takto uzavretie dohody týkajúcej sa parcely mpč. 810, pričom z vykonaných dôkazov je zrejmé, že nie celá parcela mpč. 810 bola v držbe žalovaného. Žalobcovia nešpecifikovali, ktorú konkrétnu časť pôvodnej mpč. 810 má žalovaný vydať a neuviedli ani na základe akých skutkových okolností, teda, že nehnuteľností boli vyvlastnené v konaní s opatrovníkom ustanoveným E. U., pričom E. U. v tomto čase už bola dávno mŕtva. Takéto podanie, ktoré bolo doručené žalovanému, teda nemohlo spochybniť jeho dobromyseľnosť. Tomuto záveru nasvedčuje aj to, že žalobcovia následne sa nedomáhali u žalovaného vydania tejto nehnuteľnosti - existuje len jeden list, ktorým sa domáhali vydania vlastníckeho práva a po odpovedi, ktorú poskytol žalovaný aj Agropodnik nie je zrejmá žiadna korešpondencia, žiadne ďalšie uplatňovanie nárokov zo strany žalobcov. Mal teda za to, že žalovaný túto nehnuteľnosť po uplynutí 10 rokov od uzavretia zmluvy vydržal, a teda nie je právny dôvod na to, aby boli žalobcovia určení za spoluvlastníkov predmetnej nehnuteľnosti. Z týchto dôvodov súd žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalobcovia v 1., 3. a 4. rade. Uviedli, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný nemohol byť v žiadnom prípade dobromyseľný v tom, že mu vec patrí, nakoľko žalobcovia ho prostredníctvom svojho právneho zástupcu JUDr. L. O. ešte koncom roka 1992 písomne požiadali o uzatvorenie dohody na vydanie nehnuteľnosti. Uvedená výzva, ktorú JUDr. O. adresoval žalovanému, musela u žalovaného vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec patrí. Záver súdu prvého stupňa považuje za nesprávny, nakoľko samotná výzva na vydanie nehnuteľnosti musela výrazne naštrbiť žalovaného presvedčenie v tom, že má vec v oprávnenej držbe, pretože sa žalovaný dozvedel, že je tu osoba, ktorá sa zákonom určeným spôsobom domáha vydania veci z dôvodov, ktoré vylučujú jeho dobromyseľnosť. K listu JUDr. L. O. boli pripojené prílohy, obsahom ktorých boli také skutočnosti, ktoré samy o sebe museli narušiť dobromyseľnosť, že mu vec patrí. Obsahom týchto príloh sú totiž právne relevantné skutočnosti týkajúce sa vlastníctva dotknutej nehnuteľnosti, ako aj presná špecifikácia. Prvostupňový súd sa pritom s týmito skutočnosťami nevyporiadal, preto vyvstala otázka, či sa nimi dostatočne zaoberal pri hodnotení danej veci. Prílohou listu JUDr. L. O. bolo aj podanie, ktorým si žalobcovia uplatnili voči Pozemkovému úradu v Prešove nárok na vydanie pozemku. Na základe uvedeného im boli následne vydané štátnymi orgánmi aj súkromnými osobami jednotlivé časti pôvodnej parcely 810. Je zrejmé, že uvedená výzva musela obsahovať relevantné skutočnosti týkajúce sa parcely 810, ako aj vlastníckych a iných vzťahov s ňou spojených, čo sa muselo vzťahovať aj na pozemok, ktorý mal v držbe žalovaný, nakoľko aj tento bol pôvodne preukázateľne súčasťou parcely 810. Po druhé, žalovaný sa v konaní opakovane bráni tvrdením, že predtým ako prešli nehnuteľnosti na základe Hospodárskej zmluvy zo dňa 07. 11. 1991 do vlastníctva žalovaného, boli všetky pozemky terajšej parcely 3597/1 vykúpené, resp. vyvlastnené a v súvislosti s uplatnenými právami poukazuje na rozhodnutie Mestského národného výboru zo dňa 28. 05. 1980. Dal do pozornosti, že prílohou JUDr. L. O. bol aj rozpis Štátneho notárstva Košice, ktorého obsahom je aj vyporiadanie dedičstva po neb. E. U.. Nie je teda pravdou to, čo žalovaný uviedol na pojednávaní, nakoľko je zrejmé, že musel mať vedomosť o tom, že právna predchodkyňa žalobcu zomrela 28. 03. 1972, a teda nemohol predpokladať, že vyvlastňovacie konanie, ktoré prebehlo v roku 1982 prebehlo v súlade s právom. Z dokumentu predloženého žalobcom ako dôkaz číslo 6 - Žiadosť o založenie LV vyplýva, že časť spornej parcely bola vyvlastnená. Žalovaný vo svojej reakcii na výzvu JUDr. O. uvádzal, že Agropodnik vykúpil z parcely mpč. 810 výmeru 185 m² a že túto v skutočnosti užíva. Je zrejmé, že žalovaný si nebol istý, či časť spornej parcely bola vyvlastnená alebo vykúpená, čo vyvoláva otázku ako si mohol byť žalovaný istý svojím vlastníckym právom, keď nepoznal titul svojho predchodcu, pričom tento titul bol sporný, o čom mal s ohľadom na výzvu a vydanie nehnuteľnosti vedomosť. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní a následne aj pri odôvodnení rozhodnutia sa nedostatočne vypořádaval aj s výpoveďami pani U. a pani P.. Tie vypovedali, že pán P., ktorý bol svojou manželkou pani P.

ako pôvodnou spoluvlastníčkou poverený uplatňovaním jej práv, opakovane navštevoval žalovaného a žiadal o vydanie nehnuteľnosti. Uvedené na pojednávaní dosvedčila pani L. U., ako aj U. P.. Zároveň uviedla, že hneď potom ako bolo možné požiadať o vydanie tejto nehnuteľnosti, tak učinila a že následne jej manžel opakovane vyzýval žalobcu k tomuto úkonu. V slovenskom práve patrí rímska zásada, že nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má. Z tejto zásady existuje niekoľko výnimiek, a to najmä v prípade, ak nadobúdateľ nadobúda právo in bona fide, t. j. dobromyseľne v tom, že tomu od koho právo nadobúda, toto právo aj skutočne patrí. Uvedenú výnimku aplikoval súd aj na tento prípad, keď konštatoval, že žalovaný túto nehnuteľnosť po uplynutí 10 rokov vydržal. So zreteľom na všetky okolnosti daného prípadu, najmä na to, že doručením výzvy od žalobcov prostredníctvom ich právneho zástupcu sa pozícia žalovaného, čo sa týka jeho dobromyseľnosti podstatne zmenila. Má za to, že na vydržanie nehnuteľnosti neboli splnené podmienky, pretože držiteľ nebol oprávneným držiteľom, nakoľko po doručení výzvy nemohol byť a ani nebol dobromyseľný v tom, že mu vec patrí. Dobrá viera zaniká v okamihu, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec patrí. Oprávnený držiteľ veci nemôže byť naďalej v dobrej viere, ak mu vlastník vecí vážnym urobeným prejavom vôle oznámi, že vec nepatrí držiteľovi, ale jemu a uvedie k tomu možné dôvody. Či držiteľ veci je dobromyseľný, je potrebné hodnotiť vždy objektívne, nestačí jeho subjektívne presvedčenie, že mu vec patrí. Rozhodujúce je pritom to, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte rozumne požadovať, mal alebo nemal pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Je toho názoru, že z listu JUDr. L. O., svedeckých výpovedí, je nepochybné, že žalovaný nemohol byť dobromyseľný v tom, že mu vec patrí, nakoľko mu žalobcovia ako vlastníci vecí prostredníctvom svojho právneho zástupcu, vážnym urobeným prejavom vôle oznámili, že mu vec nepatrí a uviedli k tomu aj možné dôvody. Žalovaný pri normálnej opatrnosti nemohol byť dobromyseľný v tom, že mu vec patrí ani z dôvodu, že nakoľko po tom ako bolo spochybnené jeho vlastnícke právo mohol a mal skúmať právny titul nadobudnutia svojho právneho predchodcu. Navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti zmenil rozhodnutie a určil, že pozemok parc. č. 3597/29 v zmysle geometrického plánu 22/2011 Ing. E. W., ktorý je súčasťou tohto rozsudku, patrí do podielového spoluvlastníctva žalobcov vo veľkosti A. U. 1/6 celku, Q. A. 1/6 celku a P. T. 1/6 celku a žalovanému vo veľkosti 1/2 celku. Žiadal uhradiť aj trovy konania.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný. Uviedol, že s tvrdením žalobcov v odvolaní nesúhlasí. Vlastnícke právo nadobudol k pozemkom na základe Hospodárskej zmluvy o prevode vlastníctva národného majetku č. 01/91 zo dňa 07. 11. 1991 uzatvorenej medzi Agropodnikom SP Prešov a Ústav ZNV SR Prešov podľa ust. § 349 Hospodárskeho zákonníka. V bode 6. predmetnej zmluvy odovzdávajúca organizácia prehlásila, že nemá ku dňu prevodu vlastníckeho práva žiadne pohľadávky zo strany tretích osôb. V tejto viere predmetné nehnuteľnosti užíval vyše 20 rokov. Vlastnícky vzťah k predmetnej nehnuteľnosti preukazuje výpis listu vlastníctva 1438, okres Prešov, k. ú. Solivar, kde v časti B: Vlastníci a iné oprávnené osoby ako výlučný vlastník je zapísaná Slovenská republika v správe Ústav na výkon väzby Prešov, Kpt. Nálepku 1, Prešov. Časť C): Ďarchy je bez zápisu. Na kópii katastrálnej mapy 3597/1 zo dňa 16. 02. 2011 sú zreteľne vytyčené hranice areálu spravovaného majetku štátu. Taktiež je na LV uvedený titul nadobudnutia nehnuteľnosti. Pokiaľ ide o list JUDr. L. O., tento nie je nikde evidovaný. Nie je ani opatrený prezenčnou pečiatkou, čoby preukazovalo jeho úradné doručenie. Aj napriek uvedenému, uvádza, že v liste JUDr. O., ktorý je založený aj v súdnom spise, nie je parcela, ktorej vydanie mal žiadať, identifikovaná so stavom podľa evidencie nehnuteľnosti, na základe čoho nemohlo byť jasné, čoho sa vlastne pisateľ domáha. Preto týmto listom nemohol spochybníť vlastníctvo žalovaného, ktoré nadväzovalo na bezsporné užívanie nehnuteľnosti predchádzajúceho vlastníka. Čo sa týka opakovaných návštev žalovaného pánom P., táto skutočnosť nebola preukazovaná. Žalovaný vedie presnú evidenciu návštev, ale vstup pána P. do ústavu sa nepreukázal. Samotné žalobkyne nevedeli uviesť, prípadne koľkokrát bol pán P. u žalovaného. Vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca žalobcu JUDr. O. v liste presne neidentifikoval parcelu, vlastníctvo ktoré chcel napadnúť, je predpoklad, že ani pán P. nepredložil dôkazné prostriedky, ktoré by spochybnil vlastníctvo žalovaného. Žalovaný má za to, že pred uzatvorením Hospodárskej zmluvy o odpredaji pozemkov zo strany Agrostavu do výlučného vlastníctva štátu boli všetky pozemky na parcele 3597/1 vykúpené, resp. vyvlastnené a boli vo vlastníctve Agropodniku, SP, Prešov zapísané v katastri nehnuteľnosti Prešov na LV č. XXXX, k čomu bol priložený aj geometrický plán zo dňa 04. 02. 1981. Na týchto geometrických plánoch je zreteľne zakreslená hranica plánovaného areálu a vyvracia tvrdenia žalobcu, že výmera pozemku v katastri nehnuteľnosti bola upravená podľa terajšieho stavu hraníc pozemkov. Žalovaný nespochybnuje rozhodnutie Mestského národného výboru zo dňa 28. 05. 1982, ktorým bola parcela č. 810 vyvlastnená

za náhradu a z dôvodu, že nebol pobyt účastníka známy, bol ustanovený opatrovník, keďže osvedčenie o dedičstve, ktoré žalobca predložil je zo dňa 31. 08. 2000, a teda predpokladá, že orgánu, ktorý predmetný pozemok vyvlastňoval, nemohol byť známy okruh vlastníkov, dedičov a ich pobyt. Agrostav KZ Prešov na základe územného rozhodnutia o umiestnení stavby a stavebného povolenia vykonal výstavbu areálu na pozemkoch a parcelách vtedy vedených pod č. 805/1, 806, 807/1, 808/1, 809 a časti pozemkov parc. č. 804, 810, 2702. 2698 a 2694. Tieto pozemky v celkovej výmere 13 339 m² boli pred výstavbou vo vlastníctve Agropodniku Prešov v zmysle týchto dôkazov. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Prešov spravuje majetok Slovenskej republiky podľa zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov. Podľa ust. § 3 ods. 2 citovaného zákona je správca oprávnený a povinný majetok štátu užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním nakladať, podľa tohto zákona udržiavať ho v riadnom stave, využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu. Po celú dobu predmetný pozemok je užívaný dobromyseľne, teda bez pochyb, že skutočným oprávneným vlastníkom je Slovenská republika. Je užívaný dobromyseľne. Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, dospel aj k správnym skutkovým zisteniam a vec právne posúdil, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p., vec prejednal v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, prijal správne právne závery, na zisteniach, ktorých sa nič nezmenilo ani pri rozhodovaní odvolacím súdom a na ktoré v plnom rozsahu odkazuje aj odvolací súd.

Na súde totiž treba uviesť tvrdenia a na tieto tvrdenia označiť dôkazy. Je treba si splniť povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Nesplnenie dôkaznej povinnosti v procese znamená, že súd žalobe nevyhoví. Rozhoduje sa pritom na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov. Za stavu, keď žalobca neoznačí náležité dôkazy, zanedbá potrebné tvrdenia na preukázanie rozhodujúcich skutočností, nemôže počítať s úspechmi v občianskom súdnom konaní.

Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo účastníci uviedli.

V danom prípade, ako vyplýva z obsahu napadnutého rozhodnutia a z obsahu spisu, žalobcovia sa domáhali určenia, že pozemok par. č. 3597/29 vytvorený v zmysle geometrického plánu patrí do výlučného vlastníctva žalobkyne a neskôr upraveným petítom na pojednávaní dňa 16. 04. 2012 sa domáhali, že nehnuteľnosť - pozemok parc. č. 3597/29 o rozlohe 185 m² patrí do podielového spoluvlastníctva žalobcu vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu: L. U. 3/6 celku, A. U. 1/6 celku, Q. A. 1/6 celku a P. T. 1/6. Tohto vlastníctva sa domáhali titulom, že časť parcely KN E 810, teraz parcela 3597/19 bola bez právneho dôvodu pričlenená k parcele 3597/1 evidovanej na LV č. XXXX, a to zastavané plochy a nádvoria o výmere 10 049 m².

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že pôvodnými vlastníkami parcely č. KN 810 boli právni predchodcovia žalobcov E. U. v 1/2 a U. P. v 1/2. Z dokazovania vyplynulo, že časť parcely o výmere 185 m² bola právnym predchodcom žalobcov vyvlastnená. Tiež bolo preukázané, že v čase vyvlastňovacieho konania bola E. U. už mŕtva, pričom v konaní v roku 1981 jej bol ustanovený opatrovník. Týmto spôsobom malo dôjsť k zásahu do práv dedičov E. U., s ktorými nebolo vo vyvlastňovacom konaní jednané. Keďže konaním nebolo preukázané, že by aj vyvlastňovanie spoluvlastníckeho podielu 1/2 U. P. bolo neplatné, súd prvého stupňa sa zaoberal len vyvlastňovacím konaním spoluvlastníckeho podielu 1/2 E. U. a zistil, že spoluvlastnícky podiel 1/2 po E. U. nemohol platne prejsť na Slovenskú republiku vyvlastnením. Zároveň však konštatoval, že tento podiel po E. U. pôvodne Agropodnik, SP, Prešov síce nemohol nadobudnúť platne vyvlastnením, ale žalovaný ho vydržal. Súd prvého stupňa k tejto otázke vykonal potrebné dokazovanie a prijal záver, že tento spoluvlastnícky podiel platne vydržal žalovaný, pretože bol dobromyseľný v držbe tohto pozemku. Túto dobromyseľnosť odvodzoval od dlhodobého dobromyseľného stavu užívania, ktoré nebolo ničím narušované. Pokiaľ žalobcovia túto dobromyseľnosť žalovaného namietali a poukazovali na list JUDr. O., prijal záver, že týmto listom žalobcovia žiadali o uzatvorenie dohody o vydanie nehnuteľnosti, avšak z jeho obsahu je zrejmé, že nie celá parcela

mpč. 810 bola v držbe žalovaného, ďalej že nešpecifikovali, ktorú konkrétnu časť pôvodnej parcely má žalovaný vydať, neuviedli, na základe akých skutkových okolností to žiadajú. Preto takéto všeobecné podanie nemohlo spochybniť jeho dobromyseľnosť, čomu nasvedčuje aj tá skutočnosť, že následne sa nedomáhali u žalovaného vydania tejto nehnuteľnosti, keďže neexistuje ani jeden list z ich vzájomnej korešpondencie.

Odvolačný súd sa stotožnil s týmito závermi súdu prvého stupňa, pretože zodpovedajú skutkovému stavu, ktorý vyplýva z obsahu spisu. Predmetný list JUDr. O. sa nachádza v spise na č. l. 68, s ktorým sa oboznámil aj odvolací súd a zistil, že skutkové zistenia ohľadom tohto dôkazu zo strany súdu prvého stupňa sú správne. V tomto smere je dôvodné konštatovanie, že účastníci sú povinní uniesť svoje dôkazné bremeno a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. K svojim tvrdeniam, že žalovaný nebol dobromyseľný žalobcovia neunesli dôkazné bremeno.

Prvostupňový súd sa dostatočne a úplne vypořiadal so všetkými dôkazmi a zisteným skutkovým stavom. Do dnešného dňa nie je zreteľne preukázateľné, že k listu JUDr. O. O. boli pripojené aj prílohy, na ktoré žalobcovia poukazoval v odvolaní. Takéto tvrdenie neboli ani pred súdom prvého stupňa preukázané a dôkazy k tomu vykonávané. Z obsahu tohto listu vyplýva len to, že spoločnosť Agrostav a Ústav nápravného zariadenia boli vyzývaní na uzavretie dohody na vydanie nehnuteľnosti v zmysle zákonov o úprave vlastníckych vzťahov k poľnohospodárskemu majetku. V tomto liste sa iba poukazuje, že všetky potrebné údaje sú v podaniach adresovanom Pozemkovému úradu v Prešove, kde si uplatnili nárok na vydanie nehnuteľnosti. Žalobcovia nepredložili dôkazy alebo tvrdenia ako sa toto konanie skončilo, sú stále vedení ako vlastníci predmetných nehnuteľností, z čoho je možné dôvodne prijať záver, že žiadatelia neboli úspešní. Preto tvrdenia a odvolacie námietky žalobcov o tom, že prílohou tohto listu boli aj ďalšie dôkazy, ktoré mali spochybňovať dobromyseľnosť žalovaného, odvolací súd považoval za účelové a nepreukázané. Bolo len na žalobcoch preukázať také okolnosti, ktoré mali vyvolať v žalovanom objektívne pochybnosti o tom, že mu vec podľa práva patrí. List, na ktorý sa odvolávali a ktorý za dôkaz predkladali (ako jediný) nemohol vyvolať pochybnosť u žalovaného o tom, že mu vec nepatrí, najmä za situácie, ak z jeho obsahu nebolo možné zistiť čoho sa vlastne žalobcovia domáhajú, ktorej časti parcely, v akej výmere, pričom je zrejmé, že nie celá parcela mpč. 810 bola v držbe žalovaného.

Z týchto skutočností má odvolací súd za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne a odvolacie námietky žalobcov nedôvodné. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 219 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 O. s. p. tak, že náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal, keďže úspešný žalovaný si ich neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.